

Arrest

nr. 209 698 van 20 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 april 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het tussenarrest van 2 juli 2018 met nr. 206 399.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 5 september 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 februari 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend op dezelfde dag als huidig beroep. Het werd verworpen bij arrest nr. 209 697 van 20 september 2018.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 21 februari 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Mevrouw [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 16.07.2016 te verlaten, haar betekend op 06.07.2016."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens betoogt zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt als volgt:

"[...] Voor de wijziging aangebracht aan het artikel 7 van de Vreemdelingenwet was de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten facultatief (arresten CCE n° 66.328 t.e.m. 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wijziging van de wet van 19 januari 2012 is dit niet langer het geval wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten is gebaseerd op grond van artikel 7, al 1, 1°, hetgeen hier het geval is.

Uit de voorbereidende werken blijkt echter dat deze verplichting niet kan inhouden dat de verwijdering van een vreemdeling in strijd zou zijn met artikelen 3 of 8 van het EVRM1.

Eerste onderdeel: gezinsleven

De tegenpartij houdt bij de afgifte van huidig bevel geen rekening met het gezinsleven van verzoekster, hoewel zij daarvan middels de stukken gevoegd bij de regularisatieaanvraag van op de hoogte is.

Verzoekster woont samen met haar halfbroers en zussen. Zij leeft samen als een gezin (zij het op twee appartementen) met haar broer, vader, stiefmoeder, halfbroers en halfzussen.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

“ Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De Raad van State heeft in haar arrest 193.522 van 26.05.2009 geoordeeld dat het artikel 8 als hogere rechtsnorm primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet kan dus artikel 8 EVRM niet schenden.

Tegenpartij betwist niet dat verzoekster nu reeds 2 jaar in België is en onafgebroken bij haar familie verblijft.

Verzoekster zal effectief door de uitvoering een manifest nadeel ondergaan door het feit dat zij hier haar gezinsleven opnieuw heeft kunnen opnemen, en een privéleven heeft opgebouwd, en hieraan een einde wordt gesteld, namelijk deze integratie en diverse sociale banden die zij hier samen hebben uitgebouwd zullen verloren zien gaan (C.E., n° 71.921, 18.2.98, R.D.E., 1998, n°97, 55 ; C.E., n°75.994, 29.9.98).

Verzoekster meent verder dat door de uitvoering van de bestreden beslissing artikel 8 EVRM geschonden wordt en een moeilijk te herstellen nadeel zou ontstaan. Dit artikel heeft evident rechtstreekse werking in de interne rechtsorde.

Dat verzoekster samenwoont met haar halfbroers en zussen. Dat zij een gezinsleven heeft dat zeer hecht is met deze halfbroers en – zussen, met haar broer en haar vader.

Verwerende partij maakt geen enkel woord vuil aan het gezinsleven van verzoekster, dat zij nochtans zeer goed kent.

Een terugkeer naar haar land van herkomst, na een dergelijk lang verblijf op het Belgisch grondgebied, betekent wel degelijk een pijnlijke en onomkeerbare onderbreking en verwijdering van zijn hier aanwezige kennis, opgebouwde integratie en gezinsleven.

Tweede onderdeel: onmenselijke behandeling

Verzoekster zal terugkeren als alleenstaande en verwerende partij. Dit brengt haar in gevaar.

De terugkeer van verzoekster zal leiden tot een onmenselijke behandeling, zodat het artikel 3 van het EVRM geschonden zal zijn.

Verzoekster leeft in onmin met haar moeder en diens familie, die haar willen uithuwelijken.

De problematiek van gedwongen huwelijken in Pakistan is zeer breed verspreid.

Wie weigert, riskeert eerderelateerd geweld.

Verzoekster verwijst naar het jaarrapport 2015 van Human Rights Watch:

“Violence against women and girls—including rape, murder through so-called honor killings, acid attacks, domestic violence, and forced marriage—remained routine. Pakistani human rights nongovernmental organizations (NGOs) estimate that there are about 1,000 “honor killings” every year.

In a notorious case, 25-year-old Farzana Parveen, who was three-months pregnant, was stoned to death in May in front of a Lahore courthouse by family members angry that she had married without their permission. Perpetrators of these killings often enjoy impunity because law enforcement officials routinely drop the case if the victim's family has offered “forgiveness.” Intimidation and threats against women and girls who venture out in public places or take public roles continued in 2014.”

Verzoekster woonde bij haar moeder die alleenstaande is.

Zij kon niet langer voor haar dochter zorgen. Verzoekster moest wel huwen, om niet langer ten laste te zijn van haar moeder.

Verzoekster echter, wilde niet huwen en wilde graag verder studeren.

In Pakistan is het niet mogelijk om als alleenstaande vrouw zonder netwerk een menswaardig leven te leiden.

Verzoekster verwijst naar het COI-rapport van het Verenigd Koninkrijk van februari 2016 valt te lezen:

“2.3.1 Pakistan is ranked as the third most dangerous place in the world for women, and one of the most unequal. Violence against women is widespread, be it domestic violence, sexual abuse and harassment, acid attacks, forced marriages, forced conversion and honour killings.

Treatment by the state

2.3.2 *The law in Pakistan prohibits discrimination on the basis of sex but in practice the authorities did not enforce it: women face legal and economic discrimination. Women faced discrimination in family law, property law, and the judicial system. Discriminatory provisions against women also exist in a number of laws, such as the Qanoon-e-Shahadat Order 1984 (Law of Evidence), the Hudood Ordinances (1979) and the Citizenship Act (1951).*

2.3.3 *There have been a number of legislative measures undertaken to improve the situation of women in Pakistan in recent years. However, the Prevention of Anti-Women Practices [Criminal Law Amendment] Act, 2011 is considered to be too ambiguous and police cannot arrest for the offence without a warrant or court order. Additionally, a study found that there was a lack of awareness and clarity about its application amongst police officers and public prosecutors. The police are sometimes complicit in violence against women. (See Legal context and Police attitudes and responses to violence against women).*

2.3.4 *In the country guidance case SM (lone women - ostracism) (CG) [2016] UKUT 67 (IAC), 2 February 2016, the Upper Tribunal held that: Women in Pakistan are legally permitted to divorce their husbands and may institute divorce proceedings from the country of refuge, via a third party and with the help of lawyers in Pakistan, reducing the risk of family reprisals. A woman who does so and returns with a new partner or husband will have access to male protection and is unlikely, outside her home area, to be at risk of ostracism, still less of persecution or serious harm (paragraph 73 viii).*

Social treatment

2.3.5 *Pakistan remains a heavily patriarchal society and discrimination against women persists. Levels of violence against women (VAW) continue to be high; over 10,000 cases were reported in 2014. Statistics varied on the number of cases of VAW – under-reporting was cited as one reason and those who did file reports were often disbelieved or reprimanded for being part, if not entirely responsible. An average of 4 women were raped each day in 2014; 1,000 “honour” killings were said to be committed each year; up to 232 incidents of acid throwing occurred in 2014; 9 out of 10 women experience domestic violence. Other forms of VAW include dowry disputes, kidnappings, child marriage, acid and burn attacks, and forced marriages. (See Sexual and gender-based violence).”*

De bestreden beslissing schendt artikel 3 van het EVRM. [...]”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de in casu bestreden beslissing voorziet in een motivering in feite en in rechte. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Tevens wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder aan haar betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster hekelt het gebrek aan motivering aangaande de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch de Raad merkt op dat in laatstgenoemde wetsbepaling niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Bovendien werd op dezelfde datum als de thans bestreden beslissing tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet getroffen, waarin reeds uitgebreid werd gemotiveerd aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, waaronder haar relatie met de leden van haar oorspronkelijk gezin. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder in de thans bestreden beslissing nogmaals hieromtrent diende te motiveren. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het

bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad herhaalt vooreerst dat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet als dusdanig kan worden gelezen dat omtrent de hierin opgenomen elementen uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Verder wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een synthesesedocument van 10 februari 2017 bevindt, waaruit blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in voormelde wetsbepaling opgesomde elementen. Zo werd hierin gesteld dat er geen elementen bekend zijn in verband met het hoger belang van een minderjarig kind en de gezondheidstoestand. Verder wordt aangaande het gezinsleven gesteld dat er slechts sprake is van een tijdelijke scheiding, wat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel omvat. De Raad dient tevens vast te stellen dat op dezelfde datum als de thans bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen. In laatstgenoemde beslissing werd reeds uitvoerig ingegaan op de elementen die verzoeksters zaak kenmerken, waaronder haar relatie met de leden van haar oorspronkelijk gezin. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

2.7. Verzoekster die verwijst naar haar familiale situatie en zich beroept op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont niet aan dat ze als meerderjarige met haar vader, broer, halfbroers en halfzus een gezinsleven leidt in de zin van voormeld verdragsartikel. In dit verband is het aantonen van een afhankelijkheidsband vereist die verder gaat dan het aantonen van gewone affectieve banden, quod non. Verder wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen absoluut verbod inhoudt om het grondgebied opnieuw te betreden. Het staat verzoekster vrij in haar herkomstland de geëigende procedure op te starten teneinde haar verblijf in België op duurzame wijze te regelen. Hierbij kan worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst, dan wel het land van gewoonlijk verblijf, om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Ook het EHRM heeft in deze aangegeven dat staten in beginsel het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland, waarbij zij niet verplicht zijn om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 9 oktober 2012, Djokaba Lambi Longa t. Nederland). Verzoekster toont niet concreet aan waarom er in haar geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo toont zij bijvoorbeeld niet aan dat haar relatie met de leden van haar oorspronkelijk gezin vereist dat zij op het Belgische grondgebied moet blijven. Het louter poneren dat het voor haar *“een pijnlijke en onomkeerbare onderbreking en verwijdering”* van haar familie inhoudt, volstaat niet. De Raad ziet bovendien niet in waarom de uitvoering van huidig bevel – waarbij bovendien dient te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing nog geen gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten omvat – zou impliceren dat verzoeksters relatie met de leden van haar oorspronkelijk gezin volledig verloren zou gaan. Zoals gesteld, omvat de bestreden beslissing geen absoluut verbod om het Belgisch grondgebied te verlaten.

2.8. Wat betreft het privéleven, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster op het ogenblik van de bestreden beslissing slechts twee jaar in België verbleef, ten opzichte van achttien jaar in haar herkomstland. Verder maken de door verzoekster aangehaalde elementen, met name de *“integratie en diverse sociale banden”*, die tot stand zijn gekomen tijdens een precair en illegaal verblijf sedert haar aankomst in België in oktober 2015 geen zodanig bijzondere feiten of omstandigheden uit dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoekster hier te lande het verblijf toe te staan. De Raad benadrukt ook dat verzoekster nooit garanties heeft gekregen dat haar een verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou worden toegekend, zodat zij dan ook niet redelijkerwijze kan verwachten dat het mogelijk zou zijn om een in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een *‘fait accompli’*, verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00). Volledigheidshalve benadrukt de Raad nogmaals dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod

inhoudt om op het Belgische grondgebied te verblijven. Het staat verzoekster vrij de door haar opgeworpen elementen van integratie in te roepen in het kader van een verblijfsaanvraag, ingediend vanuit het herkomstland. De Raad benadrukt dat niet kan worden ingezien op welke wijze een tijdelijke verwijdering van het grondgebied zou inhouden dat de elementen van integratie volledig verloren zouden gaan. Verzoekster toont ook niet in concreto aan waarom deze elementen zouden verhinderen dat zij tijdelijk het grondgebied moet verlaten. De loutere overtuiging dat dit zo is, volstaat niet.

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar de algemene situatie van alleenstaande vrouwen in Pakistan en citeert uit een jaarrapport van Human Rights Watch van 2015 en het COI-rapport van het Verenigd Koninkrijk van februari 2016. Een dergelijke verwijzing naar algemene rapporten, die geen betrekking hebben op verzoekster zelf, kan niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen. Het louter poneren dat zij vreest te worden uitgehuwelijkt en dat zij als alleenstaande vrouw zonder netwerk onmogelijk een menswaardig leven kan leiden, volstaat evenmin. Verzoekster staft deze beweringen niet. Verder kan in het arrest van de Raad van 30 mei 2016 met nummer 168 726, inzake verzoeksters asielprocedure, het volgende worden gelezen: *“Aangezien verzoekster allerm minst aannemelijk heeft weten voor te stellen dat haar moeder een gedwongen huwelijk had georganiseerd tussen haar en haar neef, is de verwijzing in het verzoekschrift naar de problematiek van gedwongen huwelijken en van eengerelateerd geweld in Pakistan in casu niet dienstig. Ook de verwijzing naar een aantal vaststellingen van Human Rights Watch in dit verband kan niet volstaan om verzoeksters verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op haar manifest ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke.”* Aldus werden verzoeksters beweringen, die zij thans in haar verzoekschrift opnieuw op louter ongefundeerde wijze poneert, reeds eerder ongeloofwaardig bevonden. Verzoekster brengt thans geen enkel nieuw element aan, op grond waarvan alsnog een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA